

[Erhard Jakobsen.]

ordenen, tilfredsstilles ikke af det, der udgår nu — det var noget andet, der skulle være udgået — men det ved jeg godt man ikke kan ordne blot ved at ændre i en dagsorden. Jeg kan gentage: mit parti vil stille forslag om, at det udvalg, der er nedsat i sin tid, forsvinder, men vi vil naturligvis stemme for dagsordenen for dermed at være med til, om end kun med nogle få stemmer, at forøge det antal medlemmer i dette folketing, som står bag, således at befolkningen kan få et indtryk af, at det simpelt hen er folketingets store flertal, der ønsker efterretningstjenestens bevarelse og efterretningstjenestens forstærkede virksomhed på den måde, som vi med ministerens udtalelse har fået indtryk af at det kører; sådan skal det også køre videre.

Wilhelm (VS):

Det turde være overflødigt at prøve at latterliggøre hr. Erhard Jakobsen. På samme måde turde det nok være for overfladisk at prøve at nøjes med at latterliggøre justitsministeren.

Justitsministeren kører hele sit svar her på, at der intet bevis er for noget som helst, at det er stærkt at udtale, at tre socialdemokratiske statsministre osv. Men disse stærke udtalelser har altså bl. a. været fremsat og er til dato ikke imødegået fra dagbladet Aktuelt, som det burde være ministeren bekendt.

Til VS specielt sagde ministeren, at intet mønster er afdækket — det skal jeg komme tilbage til om lidt — og så sagde han mere konkret, at man ikke behøver at lave sager på disse presseforlydender. Det turde være noget ret nyt; når man ser på, hvilken utålsumhed, hvilken finfølelse regering og efterretningstjenesterne tidligere har haft med at lave sager på presseforlydender, lave sager endda på presseorganer, som ikke gjorde meget andet end at citere, hvad man kunne finde i telefonbogen, så turde det være yderst tilbageholdende, at man nu afstår fra at lave sager på så i realiteten skarpe beskyldninger som dem, der her er fremkommet, og som til dato ikke er imødegået. Jeg kender ikke Informations og Aktuells kilder — og det er jo dem begge, der har haft også beretningen om, at næstkommanderende i militærets efterretningstjeneste P. A.

Mørch, i Kejsergadeudvalget skulle have meddelt, at det med oprettelsen var stridende mod grundloven — men jeg kan sige mig selv, at det fører sådanne dagblade ikke frem uden at kunne klare en sag på det. Og jeg kan sige mig selv i anden runde, at det eneste vidne, som man ikke ville kunne hugge sønder og sammen i sådan en sag, er den, der påstår og påstås at have sagt sådan, altså P. A. Mørch selv. Lad det så være et svar, også til hr. Gert Petersen og hans hukommelse med hensyn til Kejsergadeudvalget. Så længe man ikke vil imødegå de beskyldninger og de oplysninger, der er kommet frem om socialdemokratiske statsministres viden om disse ting, og så længe man ikke vil imødegå med sagsanlæg, som man har benyttet sig af før i betydelig mindre sager end denne her, oplysningerne om, hvad der egentlig blev lagt frem i Kejsergadeudvalget, må jeg tage det for mere troværdigt, hvad der er kommet frem i pressen, end de lunkne dementier, der kommer fra ministerens side.

Om hr. Sigsgaards oplysninger havde ministeren kun den kommentar, at han kunne ønske, at hr. Jens Otto Krag var i stand til at kommentere. Det vil hr. Jens Otto Krag jo have al mulighed for. Men jeg skal sige efter aftale med hr. Sigsgaard, da han ikke er i stand til at være her på dette tidspunkt, at vi ved godt, hvad vilkårene er, og hvis hr. Sigsgaard kommer med en sådan oplysning uden at kunne føre vidner for den, så er man i klemme. Derfor kan det vel heller ikke overraske nogen, at der er vidner parat på den oplysning, hr. Sigsgaard kom med heroppefra for en times tid siden, så man er velkommen til at høre hr. Jens Otto Krags kommentar til den.

Med hensyn til de andre påstande, som ministeren affærdigede sådan i en hånd vending, må jeg sige, at jeg har mere tillid til den demokratiske troværdighed hos folk som hr. Sigsgaard, Ole Wivel, Erik Vagn Jensen, og hvem der aldrig ellers har været ført ind i debatten, end til lige præcis den socialdemokratiske justitsministers, som i mine øjne er det tætteste, vi nogen sinde har været på en dansk Noske, og så tror jeg nok, at folk i hvert fald fra arbejderbevægelsen ved, hvad jeg mener.

Tag nu justitsministerens svar her. Et godt svar, siger hr. Gudme. På hvad? Jeg